

[Christophersen.]

man på den måde fremsætter forslag, som er indlysende umulige.

Det samme gælder et meget fundamentalt punkt i et meget stort antal af de ændringsforslag, fremskridtspartiet har fremsat. Det er de ændringsforslag, hvis konsekvenser er, at man må afskedige et meget stort antal mennesker i løbet af de næste 9 måneder. Det er finessen ved fremskridtspartiets samlede bunke af ændringsforslag, at det er såkaldte overgangsbesparelser. Når der er gået 9 måneder, så er sparemaskinen oppe på det fulde omdrejningstal, så sparer man 30 mia kr. på årsbasis eller noget i den retning. Det betyder, at et meget stort antal offentligt ansatte må afskediges. Fremskridtspartiet har i sin argumentation for dette indbygget en forestilling om, at man så kan flytte om på de offentligt ansatte, så hjemmehjælpere kan blive til lokomotivførere og sygeplejersker kan blive til oversergenter. Sådan kan man altså få anbragt de forskellige lediggjorte folk på nye stillinger. Det er også en af den slags helt urealistiske forudsætninger, der ligesom kaster et urealistisk og odiøst skær over sparebestræbelser, som i virkeligheden burde være dybt seriøse.

Vi beklager meget, at sådanne ændringsforslag er bragt frem på denne måde, ikke fordi de problemer, de tilsigter at løse, ikke findes. Vi er i og for sig enige med fremskridtspartiet i, at der er et behov for fortsatte offentlige besparelser, men dette er de forkerte løsninger på de rigtige problemer. Derfor vil jeg afslutningsvis sige om hele denne side af forslagene, at de nødvendige udgiftsreformer må gennemføres på en helt anden og langt mere gennemtænkt måde.

De af SF og DKP stillede ændringsforslag ser jeg ikke grund til at sige meget om. De er udtryk for et ganske bestemt politisk synspunkt, som alle ved at venstre ikke kan dele. De er teknisk i orden, det skal jeg ikke gøre nogen ophævelser over, men bortset fra denne begrænsede ros skal de to partier ikke forvente støtte fra vores side i deres bestræbelser.

Til sidst vil jeg om selve finanslovsarbejdet sige, at det har været nyttigt, og det har været godt ledet, men måske burde vi alligevel give os tid til, når vi nu har overstået disse afstemninger i morgen, at overveje

hele vores budgetlægningssystem. For efter min opfattelse er der en række væsentlige mangler, som vi nu bør rette, mangler, som også vanskeliggør vores arbejde med fortsatte offentlige besparelser. Jeg tror, at vi skal drage nytte af, at amterne og kommunerne er begyndt at lave budgetoverslag, og at vi lægger op til ensartede konteringssystemer, sådan at vi kan få en samlet beskrivelse af statens, amternes og kommunernes planlagte udgifter, forventede indtægter og deres budgetoverslag. Det tror jeg alle partier er enige om. Det er jo noget, der er absolut nødvendigt.

For det andet tror jeg, at det vil være rigtigt, at vi fordyber os mere i BO-tallene, for det viser jo også erfaringerne fra det sidste år. Hvis man virkelig vil gennemføre mærkbare besparelser, er det vanskeligt at komme løbende to måneder eller tre måneder, før de skal sættes i værk. Det er noget, som kræver flere års forberedelse for en del tings vedkommende.

Jeg tror også, at hele det beslutningsgrundlag, som folketinget arbejder på — det, man kunne kalde for budgetforudsætningerne, som leveres af ministerierne, departementerne og styrelserne i finanslovsforslaget — bør revideres. Vi mangler i allerhøjeste grad vurderinger af behovsudviklingen, vi mangler det, man kunne kalde for funktionsbudgetter. Det er jo på mange måder et gammeldags husholdningsbudget, vi sidder og opererer med især i anmærkningerne til finanslovsforslaget, hvor der er opført, hvad der skal bruges til lønninger, husleje, lys og gas og varme, men hvor der egentlig ikke rigtig gives nogen fornuftig oplysning om, hvad det koster at producere en bestemt offentlig ydelse. Derfor vil det efter vores opfattelse være rigtigt, hvis man i højere grad leverer et materiale, der belyser: hvad koster de enkelte ydelser, og eventuelt et materiale, som også belyser, hvilke alternative prisniveauer man kan bevæge sig på. For det er jo noget af det, som er afgørende for diskussionen om besparelser, at vi ligesom erkender, at de offentlige ydelser kan jo leveres på flere forskellige kvalitetsniveauer, det, som jeg tror et tidligere medlem, hr. Lauge Dahlggaard, engang formulerede sådan, at vi i mange år har været vant til udløsninger, men at vi måske kunne være tilfreds med mg-løsninger på en række proble-